

EL SENTIMENT D'UN VELL SARDANISTA

No vull dir que hagi estat un obsés a ballar-ne tantes com en toquen, perquè, la veritat, de sardanes, no li n'he vist puntejar gaire, però l'oncle Josep Casanoves –de sobrenom “en Pepet Estanquer”, que és com li agrada que li diguin– és un bon sardanista. Compta gairebé tants anys com el segle i és un veterà de l'última campanya del Marroc contra Abd el-Krim; només per dir que és un antic sardanista.

Nasqué a la llar d'uns masovers que menaven una extensa i florent heretat en una època que, contràriament a l'actual, la misèria era cosa rellevant a les nostres contrades. La posició benanant de la família permetia als seus membres de distingir-s'hi com a capdavanters en el desenvolupament del món agrari. Foren pioners en l'adopció de noves tècniques agrícoles i de maquinària moderna, però també eren els primers a fomentar tota mena de manifestacions culturals. Els ascendents de l'oncle, els Estanquers de l'Armentera, tingueren renom de bons sardanistes, no tan sols com a balladors sinó com a coneixedors i propulsors del fet sardanista. Prova n'era l'armari dels llibres de la casa pairal on es podia trobar molta cosa del que es publicava sobre la sardana. L'oncle, si més no per tradició familiar, és un erudit que pot instruir sobre la història de tres generacions llargues de sardanisme.

